

ENTRE DOS VELS

"Durant aquesta segona quinzena de funcionament, a la Casa Embruixada de la Fira hi han desaparegut dues criatures. Hem de fer alguna cosa..."

El president de la Comunitat de Veïns del barri va escoltar l'informe del secretari amb una visible preocupació. Era comprensible.

-I els cavallets?

-Passadors. Una nena s'hi va trencar una cama, abans d'ahir, però fou una fractura simple.

-Alguna cosa més?

-Sí, però poca: una senyora anciana va rebre un perdigó al braç i ella diu que el tret va sortir de la barraca de tir al blanc. El propietari ho nega. De tota manera, em sembla que ho arreglaran, perquè es tracta d'una ferida de no res.

-I no hi ha hagut intoxicacions, aquest any? Els gelats, les llepolies, els xurros?

-No, almenys ningú no ha fet cap denúncia. El que debb ens preocupa és això de la Casa Embruixada.

-Ho heu comunicat a les autoritats?

-Sí, ho vam fer de seguida. I aquí és on el misteri pren cos. La policia va buscar els pares i resulta que no els troben, com si també haguessin desaparegut.

-A veure, a veure... Qui va donar l'alarma?

-El senyor Narcís, un dels nostres jubilats més respectables. Era l'amo de la tintoreria més acreditada del barri, fins que va plegar-la per raons de l'edat. Des d'aleshores, el senyor Narcís...

-Sí, sí! Ja sé qui és i conec tota la seva història. Qui na relació té amb els nens desapareguts?

.2.

-El senyor Narcís s'avorreix i s'enyora. Surt de casa, passeja i mata el temps. Quan hi ha fira, s'hi passa tot el dia. S'atura davant de les atraccions i es lliura a la contemplació. Diu que fa poc es va asseure al banc que hi ha enfront de la Casa Embruixada i s'hi va estar molt de temps. El distreia mirar les criatures que pujaven a les vagonetes amb un cert esverament, però il·lusionades. Quan el mecanisme s'engega, el petit tren és engolit per una entrada que figura una boca enorme, amb unes dents i uns ullals pintats, i, al cap d'una estona, les vagonetes surten per un altre extrem de la barraca que també és un forat fosc, però no tant...

-Conec perfectament l'atracció. Què va passar amb el senyor Narcís?

-Diu que es va fixar amb un nen i una nena que van desvetllar el seu interès. Tots dos eren rossos i s'assemblaven molt, com si fossin bessons. La nena portava un molí de vent i el nen un floc de cotó de sucre. El senyor Narcís explica que se'ls veia molt polits i tenien una boniquesa que no podia passar desapercebuda. L'home s'entretenia observant les reaccions de totes les criatures: entraven amb un posat d'expectació, entre divertits i temorosos, i sortien per l'altra banda amb els ulls com unes taronges i un somriure glaçat, sense gaire convenciment, però fent veure que s'ho havien passat molt bé. El senyor Narcís gairebé els comptava, tants que havien entrat, tants que en sortien. Segons ell, el nen i la nena rossos no van tornar a sortir. N'està segur, perquè afirma que és molt observador...

-Bé, però què va ocórrer?

-Doncs que el senyor Narcís va emprendre l'amo de l'atracció i va reclamar-li les criatures. El firaire es va quedar de pedra. "Que eren de vostè?", va preguntar indignat. "No", va respondre-li el senyor Narcís. "I com ho sap que s'han es-

.3.

fumat?". I el senyor Narcís li digué quasi cridant que no en tenia cap dubte, que els dos nens s'assemblaven molt a dos néts que té a Amèrica i que per això els havia seguit atentament amb la mirada...

-Ah, sí! El senyor Narcís té un fill que se'n va anar a Amèrica després de la guerra. Es va casar allí i s'hi ha quedat. Però el senyor Narcís no coneix els seus néts, no els ha vistos mai...

-Li han enviat fotografies. Ell en parla sempre.

-I què? Quina relació hi ha entre una cosa i l'altra?

-Doncs que el senyor Narcís s'ha obstinat i no ens deixa viure. Com que la policia, després de registrar la Casa Embruixada i de sotmetre a interrogatori l'amo de la barraca, ho ha deixat córrer, el senyor Narcís ens burxa a nosaltres. Diu que és una qüestió que compromet l'honor del barri, que ens afecta tots, i que tenim l'obligació d'investigar-ho. Insisteix, no cessa de telefonar-nos, em ve a veure a mi i als altres membres de la junta... No para ni sabem com parar-lo!

"El senyor Narcís es fa catúfols, ja és molt gran", digué el president. "Però és una bellíssima persona i un dels habitants més antics del barri. L'hem de trampejar amb tacte, tot procurant no ofendre'l..."

En aquell moment, va sonar el telèfon i l'agafà el secretari.

-Digui'm.

-Sóc el senyor Narcís. Que hi ha el president, per casualitat?

-Sí, ara s'hi posa.

El secretari va allargar l'aparell al seu superior, amb un cert sadisme, com si s'alegrés de tenir l'oportunitat de

.4.

demostrar a l'altre el pa que s'hi donava.

-Sí, senyor Narcís, digui'm.

-Hola! Volia parlar amb vostè per disculpar-me de les molèsties que els he ocasionat. Ja no cal que s'hi amoïnïn més. Els nens han aparegut i els tinc a casa.

-Ah, sí? I com ha anat?

-Ha anat molt bé, gràcies.

El president era a punt de demanar més detalls, però el senyor Narcís, tot desfent-se en mostres de reconeixença, va penjar el telèfon.

"Quina pena!", digué el president, "Com ens tornem! Un home que tenia un cap tan clar!"

-S'imagina coses -comentà el secretari-. La llàstima és que no se les guardi per a ell.

-Bé: s'ha acabat l'episodi. Pleguem, que ja és hora de dinar.

S'acomiadaren, i el president va emprendre el camí de casa seva, sense pressa. S'estimava els carrers del barri i els recorria amb una espurna de nostàlgia, perquè de mica en mica canviaven d'imatge. Petits negocis familiars, que durant anys i anys havien ofert els mateixos serveis, tancaven les portes perquè els vells ja no podien i els joves no volien. Com per exemple la tintoreria del senyor Narcís: en passar-hi, el president es va aturar i contemplà la façana, sotmesa a una miraculosa transformació. La botiga sempre havia semblat petita, però ara l'ocupava la sucursal d'un banc important, amb unes oficines espaioses, molt il·luminades de nit i de dia. I, a desgrat d'això, quedaven més tristes que la tintoreria. En realitat, la tintoreria no ho era, de trista, i el banc, pel cap baix, es veia sever i recelós. El president va alçar la mirada: el

.5.

senyor Narcís vivia al principal del mateix edifici. Els seus dos balcons tenien fama d'endregats, tothora plens de testos amb flors que els adornaven. Ara, les flors eren una mica marcides, potser no seguien tant les esplendors de cada temporada, però hi eren. De cop, el cor del president va fer un salt: a l'extrem d'una de les baranes hi havia lligat un molí de vent de joguina. En aquell moment, un colom emprengué el vol i amb el seu aleteig va moure les aspes del molí.

"Oh, no!", va exclamar per dins el president. "Encara em farien ballar el cap!"

I canvià de vorera quan el semàfor ja era en vermell, obligant-lo a un salt de través molt meritori, sobretot si es prenia en consideració l'edat de l'honest ciutadà.

Pere Calders

ENTRE DOS VELS

"Durant aquesta segona quinzena de funcionament, a la Casa Embruixada de la Fira hi han desaparegut dues criatures. Hem de fer alguna cosa..."

El president de la Comunitat de Veïns del barri va escoltar l'informe del secretari amb una visible preocupació. Era comprensible.

-I els cavallets?

-Passadors. Una nena s'hi va trencar una cama, abans d'ahir, però fou una fractura simple.

-Alguna cosa més?

-Sí, però poca: una senyora anciana va rebre un perdigó al braç i ella diu que el tret va sortir de la barraca de tir al blanc. El propietari ho nega. De tota manera, em sembla que ho arreglaran, perquè es tracta d'una ferida de no res.

-I no hi ha hagut intoxicacions, aquest any? Els gelats, les llepolies, els xurros?

-No, almenys ningú no ha fet cap denúncia. El que debò ens preocupa és això de la Casa Embruixada.

-Ho heu comunicat a les autoritats?

-Sí, ho vam fer de seguida. I aquí és on el misteri pren cos. La policia va buscar els pares i resulta que no els troben, com si també haguessin desaparegut.

-A veure, a veure... Qui va donar l'alarma?

-El senyor Narcís, un dels nostres jubilats més respectables. Era l'amo de la tintoreria més acreditada del barri, fins que va plegar-la per raons de l'edat. Des d'aleshores, el senyor Narcís...

-Sí, sí! Ja sé qui és i conec tota la seva història. Qui na relació té amb els nens desapareguts?

.2.

-El senyor Narcís s'avorreix i s'enyora. Surt de casa, passeja i mata el temps. Quan hi ha fira, s'hi passa tot el dia. S'atura davant de les atraccions i es lliura a la contemplació. Diu que fa poc es va asseure al banc que hi ha enfront de la Casa Embruixada i s'hi va estar molt de temps. El distreia mirar les criatures que pujaven a les vagonetes amb un cert esverament, però il·lusionades. Quan el mecanisme s'engegava, el petit tren és engolit per una entrada que figura una boca enorme, amb unes dents i uns ullals pintats, i, al cap d'una estona, les vagonetes surten per un altre extrem de la barraca que també és un forat fosc, però no tant...

-Conec perfectament l'atracció. Què va passar amb el senyor Narcís?

-Diu que es va fixar amb un nen i una nena que van desvetllar el seu interès. Tots dos eren rossos i s'assemblaven molt, com si fossin bessons. La nena portava un molí de vent i el nen un floc de cotó de sucre. El senyor Narcís explica que se'ls veia molt polits i tenien una boniquesa que no podia passar desapercebuda. L'home s'entretenia observant les reaccions de totes les criatures: entraven amb un posat d'expectació, entre divertits i temorosos, i sortien per l'altra banda amb els ulls com unes taronges i un somriure glaçat, sense gaire convenciment, però fent veure que s'ho havien passat molt bé. El senyor Narcís gairebé els comptava, tants que havien entrat, tants que en sortien. Segons ell, el nen i la nena rossos no van tornar a sortir. N'està segur, perquè afirma que és molt observador...

-Bé, però què va ocórrer?

-Doncs que el senyor Narcís va emprendre l'amo de l'atracció i va reclamar-li les criatures. El firaire es va quedar de pedra. "Que eren de vostè?", va preguntar indignat. "No", va respondre-li el senyor Narcís. "I com ho sap que s'han es-

.3.

fumat?". I el senyor Narcís li digué quasi cridant que no en tenia cap dubte, que els dos nens s'assemblaven molt a dos néts que té a Amèrica i que per això els havia seguit atentament amb la mirada...

-Ah, sí! El senyor Narcís té un fill que se'n va anar a Amèrica després de la guerra. Es va casar allí i s'hi ha quedat. Però el senyor Narcís no coneix els seus néts, no els ha vistos mai...

-Li han enviat fotografies. Ell en parla sempre.

-I què? Quina relació hi ha entre una cosa i l'altra?

-Doncs que el senyor Narcís s'ha obstinat i no ens deixa viure. Com que la policia, després de registrar la Casa Embruixada i de sotmetre a interrogatori l'amo de la barraca, ho ha deixat córrer, el senyor Narcís ens burxa a nosaltres. Diu que és una qüestió que compromet l'honor del barri, que ens afecta tots, i que tenim l'obligació d'investigar-ho. Insisteix, no cessa de telefonar-nos, em ve a veure a mi i als altres membres de la junta... No para ni sabem com parar-lo!

"El senyor Narcís es fa catúfols, ja és molt gran", digué el president. "Però és una bellíssima persona i un dels habitants més antics del barri. L'hem de trampejar amb tacte, tot procurant no ofendre'l..."

En aquell moment, va sonar el telèfon i l'agafà el secretari.

-Digui'm.

-Sóc el senyor Narcís. Que hi ha el president, per casualitat?

-Sí, ara s'hi posa.

El secretari va allargar l'aparell al seu superior, amb un cert sadisme, com si s'alegrés de tenir l'oportunitat de

.4.

demostrar a l'altre el pa que s'hi donava.

-Sí, senyor Narcís, digui'm.

-Hola! Volia parlar amb vostè per disculpar-me de les molèsties que els he ocasionat. Ja no cal que s'hi amoïnïn més. Els nens han aparegut i els tinc a casa.

-Ah, sí? I com ha anat?

-Ha anat molt bé, gràcies.

El president era a punt de demanar més detalls, però el senyor Narcís, tot desfent-se en mostres de reconeixença, va penjar el telèfon.

"Quina pena!", digué el president, "Com ens tornem! Un home que tenia un cap tan clar!"

-S'imagina coses -comentà el secretari-. La llàstima és que no se les guardi per a ell.

-Bé: s'ha acabat l'episodi. Pleguem, que ja és hora de dinar.

S'acomiadaren, i el president va emprendre el camí de casa seva, sense pressa. S'estimava els carrers del barri i els recorria amb una espurna de nostàlgia, perquè de mica en mica canviaven d'imatge. Petits negocis familiars, que durant anys i anys havien ofert els mateixos serveis, tancaven les portes perquè els vells ja no podien i els joves no volien. Com per exemple la tintoreria del senyor Narcís: en passar-hi, el president es va aturar i contemplà la façana, sotmesa a una miraculosa transformació. La botiga sempre havia semblat petita, però ara l'ocupava la sucursal d'un banc important, amb unes oficines espaioses, molt il·luminades de nit i de dia. I, a desgrat d'això, quedaven més tristes que la tintoreria. En realitat, la tintoreria no ho era, de trista, i el banc, pel cap baix, es veia sever i recelós. El president va alçar la mirada: el

.5.

senyor Narcís vivia al principal del mateix edifici. Els seus dos balcons tenien fama d'endregats, tothora plens de testos amb flors que els adornaven. Ara, les flors eren una mica marcides, potser no seguien tant les esplendors de cada temporada, però hi eren. De cop, el cor del president va fer un salt: a l'extrem d'una de les baranes hi havia lligat un molí de vent de joguina. En aquell moment, un colom emprengué el vol i amb el seu aleteig va moure les aspes del molí.

"Oh, no!", va exclamar per dins el president. "Encara em farien ballar el cap!"

I canvià de vorera quan el semàfor ja era en vermell, obligant-lo a un salt de través molt meritori, sobretot si es prenia en consideració l'edat de l'honest ciutadà.

Pere Calders